

ת"ד 6008/09/15 - מדינת ישראל נגד נוי סבוני

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 6008-09-15 מדינת ישראל נ' סבוני
בפני כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ
בעניין:

המאשימה	מדינת ישראל
	נגד
הנאשמת	נוי סבוני

נימוקי הכרעת דין

הנאשמת זוכתה מחמת הספק ביום 3.10.17.

להלן נימוקי הכרעת הדין

כללי

לנאשמת יוחסו עבירות של נהיגה בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, סיכון עוברי דרך בנסיעה לאחור בניגוד לתקנה 45(1) לתקנות התעבורה, גרימת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה וגרימת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

הנאשמת כפרה באישומים שיוחסו לה.

תמצית גרסת המאשימה המאשימה גורסת כי יש בראיות התביעה להביא להרשעת הנאשמת. הביעה מבקשת ליתן אמון בעדות בעלה של הולכת הרגל על נסיבות קרות האירוע, תגובת הנאשמת במעמד האירוע ונוכחות עדים שעדותם מאששת את גרסת התביעה בדבר אחריות הנאשמת לקרות התאונה

המאשימה מבקשת לדחות את גרסת ההגנה ולא ליתן אמון בעדויות הנאשמת ואמה.

תמצית גרסת ההגנה

ההגנה מזמינה את בית המשפט לאמץ את עדות הנאשמת לעניין נסיבות קרות האירוע בהעדר קשר סיבתי בין הימצאות רכב הנאשמת במקום האירוע לבין החבלות שאירעו להולכת הרגל.

ההגנה טענה להעדר קשר סיבתי עובדתי ומשפטי בין החבלה, שאירעה להולכת רגל לבין התנהגות הנאשמת בזמן האירוע.

ההגנה הפנתה לעדות הבוחנים המשטרתיים שהתקשו לקבוע באיזה אופן אירעה התאונה להולכת הרגל, הפנתה למחדלי חקירה, לקשיים העולים מעדויות עדי תביעה ובמיוחד לאלו העולים מעדות בעלה של הולכת הרגל. כמו כן הפנתה ב"כ הנאשמת למיקום החבלות בגוף הולכת הרגל ואופיין לרבות עברה הרפואי אשר מתיישבים עם מעידה ונפילה, ללא קשר עם רכב הנאשמת.

ההגנה גורסת, כי המאשימה לא הוכיחה את יסודות העבירות המיוחסות לנאשמת ואף לא את הקשר הסיבתי.

הראיות

מטעם המאשימה העידו:

רס"ב עדי מלול (**ע"ת/1**) באמצעותו הוגש דו"ח פעולה שערך (**ת/1**);

הוגשו בהסכמה: דו"ח בוחן (**ת/2**) וסקיצה (**ת/3**) שנערכו על ידי רס"ב דני פרצ'ובסקי ולוחות תצלומים (**ת/4**);

הגב' ז' ט' (**ע"ת/2**) באמצעותה הוגש תצהיר שלדבריה נועד לשמר את זיכרונה לגבי השתלשלות אירועים להם הייתה עדה (**נ/1**);

מר א' מ' (**ע"ת/3**) בעלה של הנפגעת באמצעותו הוגשה סקיצה שערך ללמד על מקום ההתרחשות, מיקום רכב הנאשמת, מיקומו שלו ביחס לרכב בזמן נפילת אשתו, מיקום הנפגעת ביחס לרכב, מיקום קופת החולים ממנה הגיעו הוא ואשתו (הנפגעת) והכיוון אליו הלכו (**ת/5**). כן הוגשה תמונה להמחשת מיקום העמידה של הנפגעת ביחס לרכב הנאשמת עובר לנפילתה (**ת/6**);

הבוחן - רס"ב אליאב אטשגה (**ע"ת/4**) באמצעותו הוגשו בהסכמה מזכרים שערך (**ת/7 ו - ת/8**), מסמך בדיקת רכב (**ת/9**) וגביית עדות נהגת תחת אזהרה (**ת/10**);

בהסכמה הוגשו מכתב שחרור ממיון (**ת/11**) וסיכום שחרור רפואי (**ת/12**).

מטעם ההגנה העידו:

הנאשמת הגב' נוי סיבוני (**ע"ה/1**) באמצעותה הוגשה הסקיצה המקורית (**ת/3**) על גביה ציינה נקודות ציון במקום האירוע הרלוונטיות לעדותה (**ת/13**);
ואמה של הנאשמת הגב' איריס סיבוני (**ע"ה/2**).

המחלוקת

1. האם רכב הנאשמת נסע לאחור ופגע בהולכת הרגל או שמא היה בעצירה מוחלטת, עת הולכת רגל מעדה מנסיבות שאינן נעוצות בנהיגתה של הנאשמת, כטענת הנאשמת?
2. האם יש בראיות התביעה להוביל להרשעה.

דין והכרעה

א. עובדות רלוונטיות להכרעה

1. ביום 25.2.15 סמוך לשעה 9:46 נהגה הנאשמת ברכב פרטי (אוטומטי) ברחוב הגבורה באשקלון, כשהיא מסיעה את אמה לקופת חולים.
לדברי הנאשמת, היא הגיעה לכביש המצוי בין בנין העיריה לקופת חולים מאוחדת (רח' אמוץ), עצרה את הרכב ליד חנות WOW, האם ירדה מהרכב, והיא -הנאשמת - נותרה להמתין ברכב לשובה, כאשר ידית ההילוכים ב - **Parking והרכב בעצירה מוחלטת (ת/10 שו' 2 - 4)**.
2. הרכב עמד בצד ימין בקרבת המדרכה בכיוון התנועה של הנאשמת (**ת/10 שו' 22, 24**).
3. הנאשמת אינה מכחישה שהרכב נותר מונע (**ת/10 שו' 12**).
4. הנאשמת מסרה הן במשטרה והן בבית-המשפט, כי בעת עמידת הרכב ההילוך שולב ל- Parking והיא לא נסעה בשום שלב לאחור (**ת/10 שו' 3-14, שו' 36, 40, 49, 52 - 53, עמ' 49 לפרו' שו' 24 - 25, עמ' 50 לפרו' שו' 10 - 11 ועמ' 51 לפרו' שו' 11**).

לשאלת ב"כ המאשימה בחקירה נגדית:

"ש: יכול להיות שרצית לנסוע לאחור ובגלל זה הסתכלת לאחור?"

ת: לא. אין לי מה לחשוב בכלל בסיטואציה לנסוע לאחור מכיוון שנתיב הנסיעה שלי הוא רק לקדימה"
(עמ' 52 לפרו' שו' 32 - 34).

5. הנאשמת הסבירה את סדר הפעולות באופן הבא: "אני עצרתי את הרכב, העברתי ל-Parking ואז אמא שלי יצאה מהרכב (ת/10 שו' 49).

6. הנאשמת העידה, כי בעודה ממתינה לאמה, הבחינה באדם מבוגר שעובר מאחורי רכבה וכאשר כמעט עלה על המדרכה השנייה, הסתובב, בא אל חלונה ושאל אותה מה היא עושה, תוך שהוא מניף ידו והולך אל מאחורי הרכב. לדברי הנאשמת היא יצאה מהרכב, הלכה בעקבות אותו מבוגר, **הבחינה באישה מבוגרת, שיש לה דם ביד שמאל, שוכבת כמטר מאחורי רכבה, מתיישבת על הרצפה, ואז הנאשמת התמוטטה והתיישבה אף היא על הרצפה (ת/10 שו' 4 - 8).**

בהמשך, במהלך חקירתה על ידי הבוחן, הסבירה הנאשמת, כי הבחינה דרך המראה הפנימית של הרכב בגבר הולך מאחורי הרכב, מגיע מכיוון הבניין של קופת חולים לכיוון בניין העיריה וכאשר כמעט הגיע למדרכה הסתובב אליה, ניגש לחלון רכבה ושאל אותה

מה היא עושה (ת/10 שו' 57 - 58).

7. לטענת הנאשמת, היא **עמדה עם הרכב מספר דקות** באותו מקום עד אשר אותו הולך רגל ניגש אליה וכל אותה עת הרכב היה בעצירה מוחלטת (ת/10 שו' 50 - 53).

8. עוד העידה הנאשמת כי לאחר שיצאה מהרכב אל מאחורי רכבה בעקבות האדם המבוגר, נכחו במקום היא, הגברת והאדון, ורק לאחר מספר דקות החלו להתקהל אנשים (עמ' 52 לפרו' שו' 45 - 46).

9. הנאשמת שללה מכל וכל אפשרות שאישה כלשהי אחרת (להלן: "הגברת ז' ט' /ע"ת/2"), פנתה אליה ושוחחה עמה, כטענת המאשימה (עמ' 53 לפרו' שו' 17 ו- 21 - 23).

10. הנאשמת חזרה לאורך כל עדותה על גרסתה לפיה רכבה עמד במקום, כי היא לא נסעה ברוורס ולא פגעה באדם (ת/10 שו' 36).
11. הנאשמת לא שמעה מכה כלשהי ברכבה (ת/10 שו' 26).
12. **הבוחן המשטרתי** ציין בסעיף 14 למסקנות בדו"ח הבוחן (ת/2) כי **אין וודאות באיזה אופן אירעה התאונה להולכת הרגל, שמעדה וכלשונו "לא יכול להגיע למסקנה חד משמעית לגבי אופן קרות התאונה אם הולכת הרגל נפלה ומעדה או הרכב נסע לאחור ופגע בה"**.
- בסעיפים 5 ו- 6 לדו"ח הבוחן (ת/2) אין נזקים ברכב כתוצאה מהתאונה.**
13. **בבדיקת רכב** הנאשמת שערך הבוחן, נמצא כי **ברכב מותקנים גלאי "רוורס"** שפועלים בטווח של כמטר.
- כמו כן בצד ימין של מגן אחורי, בחלקו התחתון- קיים **שפשוף ושריטות קלות** יותר בדופן ימין בחלק תחתון, **שאינן מתאימות לפגיעה בהולך רגל**, כך על פי קביעת הבוחן (ת/9).
14. במקום האירוע אין מעבר חצייה (ת/10 שו' 32).
15. על פי עדותו של מר א' מ' ע"ת/3 - (עמ' 26-39 לפרו') רכב הנאשמת הוא זה שפגע באשתו בעקבות נסיעה מהירה לאחור.
16. לנאשמת אין עדים לאירוע.
17. הולכת הרגל שנפלה ונחבלה, נפטרה **ללא קשר עם הארוע**, על כן לא העידה בבית המשפט.

ב. מחדלי המאשימה

במהלך שמיעת הראיות הוגשו ע"י המאשימה בקשות לתיקון עובדות כתב האישום על דרך הוספת עדי תביעה שלא נחקרו ע"י המשטרה סמוך לאחר מועד האירוע.

המאשימה אף ביצעה השלמת חקירה תוך כדי ההליך.

לנסיבות שהובילו להגשת הבקשות ועיתוי הגשתן יש קשר לנושא מהימנות חלק מהעדויות, שהובאו על ידה.

עסקינן באירוע מיום **25/02/2015**.

כתב האישום הוגש לביהמ"ש בספטמבר 2015.

ביום 14/02/2016 כפר ב"כ הנאשמת והתיק נקבע לשמיעת ראיות.

כבר במועד הכפירה העלה ב"כ הנאשמת תהיות לאופן התנהלות המאשימה אשר בחרה להגיש את כתב האישום למרות מסקנת הבוחן, שלא הצביע על הגורם לתאונה.

התיק נקבע לשמיעת ראיות ליום 07/06/2016, ובהמשך ל-18/09/2016.

במהלך הדיון ביום 18/09/2016 הפנתה ב"כ המאשימה לבקשה בכתב מיום 13/09/2016, לתיקון עובדות כתב האישום על דרך הוספת עדה, שלא נחקרה במשטרה.

לשאלת הרלוונטיות טענה ב"כ המאשימה, כי עדות העדה רלוונטית לירידה לחקר האמת. העדה לא הייתה עדה לאירוע התאונה, פרטיה לא נמסרו על ידי הנפגעת או בעלה במעמד חקירתם במשטרה או בסמוך לאחר מסירת עדותם לחוקרים ואף לא בפרק זמן סביר לאחר מועד מסירת העדויות. **הבקשה הוגשה בחלוף למעלה משנה וחצי ממועד האירוע, ימים ספורים לפני המועד השני שנקבע לשמיעת הראיות**, זאת בעקבות קבלת תצהיר, באופן מפתיע, באמצעות פקס למשרדי התביעה בעניין עדותה של אותה עדה, שלכאורה שמעה דברים מפי הנפגעת.

לא ניתן הסבר לשיהוי בהגשת הבקשה ולא ניתן הסבר לאי חקירת העדה סמוך לאירוע. ביהמ"ש נענה לבקשת המאשימה לתיקון עובדות כתב אישום, על דרך הוספת העדה כעדת תביעה, בכפוף להוצאות, ואף שמע את עדותה של העדה (**ע"ת/2**) במהלך ההליך, ואולם, יש רלוונטיות לנסיבות **עיתוי** הגעת העדות/ התצהיר למשרדי התביעה, כשנה וחצי לאחר האירוע, אף שלכאורה עורכת התצהיר הייתה עדה לחלק מנסיבותיו.

והנה **ביום 10/11/2016** (לקראת הדיון שהיה קבוע להמשך שמיעת הראיות 22/11/2016), הוגשה ע"י המאשימה **בקשה שניה לתיקון כתב אישום** על דרך הוספת עד נוסף - פרופ' שמואל אביטל שערך מסמכים רפואיים בעניינה של נפגעת העבירה.

מתברר, כי בעלה של נפגעת העבירה (**ע"ת/3**) מצא לנכון להעביר למאשימה מסמכים שנערכו על ידי פרופ' אביטל בעניינה של אשתו, רק בעת בה פעלה המאשימה להשלמת חומר חקירה הנוגע לעדת תביעה 2 (שגם תצהירה הועבר לידיעת המאשימה על ידי ע"ת/3 כשנה וחצי לאחר האירוע) לגביה אושר תיקון כתב אישום קודם לכן ב-18/09/2016.

בדין שהתקיים ב-22/11/2016 התברר, כי אין המדובר בעד ראיה ואין המדובר ברופא אשר טיפל בנפגעת במועד הפגיעה או בסמוך לו.

גם לא הייתה מחלוקת כי המדובר בעד, שלא ערך מסמך כלשהו הנוגע ישירות לפגיעה במועד התרחשות התאונה או במועד הטיפול בנפגעת העבירה אלא במסמך שנערך סמוך למועד הגשת הבקשה.

לטענת ב"כ המאשימה, נודע לה שמשפחת נפגעת העבירה החליטה לפנות לייעוץ רפואי באשר לפרשנות הנוגעת למסמכים רפואיים שהם מחזיקים בידם אך סמוך למועד הגשת הבקשה, **והמסמך עצמו הגיע לעיונה אך ב-20/10/2016**.

נוכח התנגדות של ב"כ הנאשמת ובהתחשב בעיתוי הגשת הבקשה בעיצומו של הליך שמיעת ראיות, כאשר כפירת ההגנה במהלכה התייחסה, בין היתר, לאופיין של החבלות מהן סבלה נפגעת העבירה ביום האירוע, וכן בהתחשב במפורט בפרוטוקול מיום 18.09.16 ובפרוטוקול מיום 22.11.16 (עמ' 13-16 לפרו'), חזרה בה המאשימה מהבקשה הנוספת.

עדויות

ג. ע"ת/1 - רס"ב עדי מלול - שערך דוח פעולה העיד, כי שלח צוות למקום האירוע. הצוות הגיע ב- 9:55:02 ודיווח לו כי מסריקה של המקום, לא אותרה זירה, לא מוצאים רכב, לא מוצאים נפגעים, לא מוצאים עדים ועל כן הוא לא הגיע לזירה (עמ' 17 לפרו' שו' 26,28-31).

ד. ע"ת/2 גב' ז' ט' - העידה ביום 22.11.16 בבית המשפט, כי היא חברה של נפגעת העבירה מקבוצת התעמלות משותפת שהתקיימה במסגרת קופת החולים. העדה נהגה להתעמל עם הנפגעת ובעלה (ע"ת/3). לדבריה, ביום האירוע לאחר שהסתיים החוג כל אחד הלך לדרכו, אלא שהיא התעכבה לסידורים ורק לאחר מכן הגיעה למקום האירוע והבחינה בהמולה ובנפגעת שוכבת על הרצפה (עמ' 18 לפרו' שו' 31-34, עמ' 19 לפרו' שו' 3).

העדה מספרת, כי החליטה לרשום לעצמה את הדברים, מתוך הרגל, כדי לספר לחברותיה. ולדבריה:
"החלטתי לרשום את הדברים מתוך הרגל, כשיש משהו שמסקרן אותי- אני רושמת ולכן רשמתי את מה שרשמתי בבית. רשמתי את זה בכדי לספר לחברות שבקבוצה, שלא היו בכוון... אנו ברגיל בזמן השיעור מדברות, מספרות חוויות ומה שקורה" (עמ' 19 לפרו' שו' 9-5).

לשאלה למה רשמתי על הדף המסוים שהיה לפני בעת העדות, השיבה: "כי אמרתי כל עוד שהמכה חדשה בראש, לפני שאני אפספס וארצה לספר לחברות- אני רשמתי" (עמ' 19 לפרו' שו' 24).

העדה הסבירה, כי לא פנתה למסור עדות למשטרה סמוך לאחר האירוע, כי לא ביקשו ממנה (עמ' 20 לפרו' שו' 14), וכי כחודש לפני מתן העדות בבית המשפט (חודש אוקטובר 2016 לערך) התקשר אליה שוטר והזמין אותה למתן עדות.

העדה מתארת, כי כשהגיעה למקום האירוע הצביע בעלה של נפגעת העבירה על הנאשמת -חיילת- כמי שפגעה באשתו- ומשהבחינה שהחיילת רועדת ומבוהלת, ניגשה אליה, עודדה אותה שלא תפחד ואף הגישה לה כוס מים (עמ' 19 לפרו' שו' 14-17).

לדברי העדה, הנאשמת אמרה לה באותו מעמד: "אני מפחדת אני מבוהלת, היא הולכת למות, אני הרגתי אותה, אני מצטערת" (עמ' 19 לפרו' שו' 18-19).

מתברר כי בנוסף לנייר עליו תיעדה העדה את הנסיבות כדי שתזכור לספר לחברותיה, היא חתמה גם על תצהיר בפני עורכת דין, התצהיר נערך לכאורה ביום 25.3.15, חודש לאחר מועד התאונה (נ/1).

בחקירה הנגדית העידה ע"ת/2, כי בעלה של נפגעת העבירה (ע"ת/3) מסר לה, כי הייתה תאונה (עמ' 21 לפרו' שו' 14).

ב"כ הנאשמת עימת את העדה עם העובדה, שלמרות שהיא חברה של נפגעת העבירה ובעלה (ע"ת/3) ואין להם בעיה לזהות אותה, אף אחד מהם לא מסר בחקירתם במשטרה, שהיא נכחה במקום והייתה לכאורה עדה לנסיבות לאחר התרחשות האירוע. חידד ב"כ הנאשמת והדגיש שהנפגעת ובעלה גם ציינו בחקירתם, כי הם לא מכירים אדם כלשהו מאלו שהגיעו למקום התאונה.

תגובתה לדברים אלו הייתה, שאין לה תשובה וכי "מרגע שהנפגעת נלקחה לבית החולים, אין לה קשר איתה

ועם בעלה" (עמ' 21 לפרו' שו' 18-21, 25-28).

לשאלה הכיצד הגיעה לחתימה על תצהיר, אם לא ראתה את הנפגעת ו/או בעלה לאחר האירוע השיבה: **"א' התקשר אלי, כנראה דיבר עם עו"ד, הוא התקשר אלי מספר חודשים אחרי האירוע"** (עמ' 21 לפרו' שו' 30-31).

מתברר, כי **הנוסח שהוקרא** מהתיעוד של העדה לעצמה, היה ערוך כתצהיר, שנערך ע"י עו"ד כדלקמן: **"שמי ט' ז', גרה ביוספטל... תעודת זהות... אני החתומה מטה לומר מה ראיתי בתאריך...."** (עמ' 22 לפרו' שו' 9-10).

כשנשאלה העדה, האם כך נפתח מסמך, שהיא כותבת לעצמה כדי לזכור מה לספר לחברותיה בחוג להתעמלות? השיבה: **"זה נשאר לי בראש שלי מילדות במרוקו, אני עבדתי אצל עו"ד ואני תמיד נהגתי להתחיל ככה מסמך"** (עמ' 22 לפרו' שו' 12-14).

באשר לתצהיר **(נ/1)** - אישרה העדה את חתימתה על גביו בעת עדותה בבית המשפט (עמ' 22 לפרו' שו' 21-22).

בעמ' 22 לפרו' שו' 34 אישרה העדה, כי קראה את התצהיר אך לא יכלה להעיד על העיתוי בו חתמה על התצהיר, האם כחצי שנה אחרי האירוע, 7 חודשים, 8 חודשים או שנה אחרי האירוע. העדה גם לא יכלה לציין אם מועד החתימה היה בחורף או בקיץ (עמ' 23 לפרו' שו' 4-6), כל שזכרה זה **שהמועד היה מספר חודשים לאחר האירוע**.

כשהסנגור הפנה תשומת לבה של העדה, כי במהלך חקירתה במשטרה, באוקטובר 2016, מסרה לחוקר, כי היא לא קראה את התצהיר (עמ' 23 שו' 10), השיבה: **"אני לא יודעת אם זה אותו דבר שהשוטר הראה לי, הוא הקריא לי את הכתוב, אמרתי: את המילה הזאת אני לא אמרתי. אני לא יודעת אם זה אותו דבר"** (עמ' 23 לפרו' שו' 12-14).

בהמשך החקירה הנגדית משנה העדה עדותה ומוסרת:

"אני גם לא זוכרת אם חתמתי" (עמ' 23 לפרו' שו' 19).

כשב"כ הנאשמת מפנה את העדה לתצהירה שם מסרה, כי בעלה של הנפגעת סיפר לה, כי הרכב

נסע "ברוורס", משיבה העדה כי: **"אמרתי שאני לא מבינה מה זה רוורס כי אין לי אוטו... לא לא' אמרתי אלא לשוטר. בעלה של א' ז"ל אף פעם לא שאל אותי דברים כאלה"** (עמ' 23 לפרו' שו' 20-23).

משהוצג לעדה, כי אף אחד מהעדים שהגיעו מחנות סמוכה לזירה, לא שמע את החיילת (הנאשמת) אומרת משהו, ואף אחד מהם גם לא תיאר שהיא -העדה -נכחה במקום האירוע, השיבה העדה: **"היו הרבה אנשים... כשאני הגעתי לשם שאלתי את האנשים מה קרה? אני באתי לקראתה של החיילת, באתי תפסתי אותה, עודדתי אותה, אמרתי לה אל תדאגי, הכל יהיה בסדר"** (עמ' 23 שו' 28-31).

עדותה של העדה תמוהה, ולמרבה הצער לא אמינה.

עדותה של העדה אינה קוהרנטית, אינה הגיונית, עומדת בסתירה לעדותו של ע"ת/3 כפי שיובהר בהמשך וניכר, כי עדותה "נולדה לצורך ההליך הנוכחי" או לצורך הליך אזורי.

עיתוי העלאת שמה של העדה ומסירת תצהירה למשטרה (שנערך לכאורה ב 25.3.15 לבקשת ע"ת/3) היה באוקטובר 2016, כשנה ושמונה חודשים לאחר האירוע, בעיצומו של הליך שמיעת הראיות בבית המשפט.

באשר לעיתוי בו נמסרו פרטי גב' ט' ז' לחוקר כעדה, ע"י ע"ת/3, מר א' מ', קיימות גרסאות שונות.

בעמ' 31 לפרו' שו' 28 העיד ע"ת/3 כי מסר את פרטי העדה לחוקר מספר ימים אחרי התאונה,

ואילו בעמ' 36 לפרו' שו' 7 מסר ע"ת/3 כי מסר לחוקר את פרטי העדה כבר בחקירתו הראשונה.

מהעדויות שהובאו בפני בית המשפט לאחר שעברו את כור ההיתוך של חקירה נגדית עולה כי ע"ת/3 לא מסר בחקירתו במשטרה את פרטי העדה גב' ז' ט', בעמ' 35 לפרו' החל משו' 30 הסביר ע"ת/3 כי בחקירתו הראשונה במשטרה **"אני עדיין לא דיברתי עם אף אחד ולא היה לי מושג מה אנשים ראו או לא ראו, אחר כך, שהסתבר שז' הייתה שם וראתה, מסרתי בטלפון לחוקר שגב' ז' הייתה עדה..."** (עמ' 35 לפרו' שו')

מהאמור לעיל עולה כי ע"ת/3 לא ראה את ע"ת/2 במקום האירוע .

אם העדה נכחה במקום האירוע כפי שנטען ע"י המאשימה, סביר שע"ת/3, בעלה של הנפגעת, שמזהה אותה ללא קושי, היה מוסר פרטיה כעדה, כבר במהלך עדותו במשטרה, כפי שמסר פרטי עדים שאינם מוכרים לו, לאחר שהספיק להתחקות אחר שמותיהם ומספרי הטלפון שלהם.

באשר לעדותה של העדה, מתקשה בית המשפט לאמץ את ההסבר שניתן על ידה לסיבה שרשמה לעצמה את הנסיבות בנוסח שעורכים תצהיר, כאשר התיעוד הכולל את פרטי הזיהוי האישיים שלה, נועד אך לשתף את חברותיה בחוג במידע.

ניכר בעליל, כי מישהו הכתיב לעדה את נוסח הפרטים, שרשמה לעצמה על גבי הדף ממנו קראה במהלך העדות. נראה גם, כי על התצהיר **(נ/1)** חתמה העדה לבקשת ע"ת/3 ו/או לבקשת באת כוחו בהליך האזרחי, מבלי שהיא מודעת לכל הפרטים המפורטים בו, הראיה כי בסעיף 3 לתצהיר מנוסח כי: "**בעלה של א' אמר לי: רכב נסע ברוורס ופגע בה**" בעוד שהעדה העידה בבית המשפט, כי אינה מבינה כלל מה המשמעות רוורס.

סיכום ביניים:

בית המשפט אינו יכול לסמוך על עדותה של ע"ת/2. קיימת סתירה בין עדותה של העדה לבין עדותו של ע"ת/3 ביחס לעיתוי בו פנה אליה למסור עדות, העדה בלתי מהימנה, עדותה בלתי אמינה ובית המשפט מתקשה גם להאמין שהתצהיר שנערך על ידה (נ/1) נערך ואומת במועד המופיע על גבי התצהיר.

ה. ע"ת/3 מר א' מ'

מר א' מ', בעלה של נפגעת העבירה, העיד על נסיבות האירוע בו מצא את אשתו על הכביש, לאחר שנפגעה.

לאחר ששמעתי את עדותו ובחנתי אותה בשים לב למכלול הראיות שבתיק, לא ניתן לסמוך על עדותו

במידה הנדרשת בהליך הפלילי.

העד אינו עד רגיל, העד הוא עד מעוניין המעורב באופן אקטיבי בהליך, נראה כי העד היה מעורב "בבישול עדות" לצורך ההליך.

מהעדויות עולה כי נוכח מיקומו של העד בעת בה נפלה אשתו, הוא לא הבחין במיקומה המדויק ביחס לרכב הנאשמת, עובר לנפילתה, וגם לא הבחין כיצד נפלה. בעוד העד הספיק לחצות את רוחב רכבה של הנאשמת ולעקוף אותו משמאל, לאורכו, (הרכב באותה עת מימינו של העד), אשתו נותרה במקום כלשהו לא ידוע במדויק, מאחורי רכב נאשמת. העד העיד, כי היתה כמטר עד מטר וחצי מהרכב.

הנאשמת מאששת בעדותה את כוונת הליכתו של העד שכן ציינה, כי הבחינה בו ובמהלך הליכתו, עם זאת לדבריה, העד הספיק להגיע למדרכה בצד השני של הכביש טרם פנה אליה בדברים.

בין כך ובין כך יוצא, כי בעת נפילתה של אשתו לכביש עת היתה במקום כלשהו, מאחורי רכב הנאשמת, **ע"ת/3 היה עם גבו** לכיוון אשתו ולא יכול היה לראות בעיניו את נפילתה ו/או הגורם לנפילה. עם זאת העד יכול היה להניח הנחה או להסיק מסקנה ממכלול הנסיבות.

עדויות של העד העלתה תהיות, בעדותו של העד היו סתירות, הן על פי מבחן ההתרשמות הן על פי מבחן ההשוואה הפנימי והן על פי מבחן ההשוואה החיצוני.

התנהלותו של העד במהלך ההליך והעיתוי בו המציא למאשימה עדויות נוספות, שסבר כי יש בהן, לכאורה, לסייע לאמץ את גרסתו, כי הנאשמת היא האחראית לנפילת אשתו לא הוסיפו לאמינות העדות (ראה החלטות בית המשפט מיום 18.9.16 ומיום 4.12.16).

העד תאר, כי הוא ואשתו יצאו משיעור התעמלות בקופת החולים הממוקמת במקום סמוך והגיעו למקום האירוע. לדבריו, כיוון שהוא הולך בדרך כלל מהר יותר מאשתו, הוא חלף לרוחבו של רכב, **שעמד בצד הדרך** ונעמד בצד שמאל של הרכב, כאשר הרכב בשלב הזה עומד מימינו (**עמ' 26 לפרו' שו' 26-27, עמ' 27 לפרו', שו' 1-2**).

מעדותו הנ"ל של העד וכפי שעולה מתשריט (ת/5) ומתמונה (ת/6), שהוגשו באמצעותו עולה, כי העד עמד עם גבו לאשתו, צמוד ומשמאל לרכב הנאשמת, כאשר באותה עת אשתו נמצאת על הכביש, סמוך למדרכה, כמטר עד מטר וחצי מאחורי הרכב של הנאשמת.

בחקירתו הנגדית אישר העד, כי מה שמסר במשטרה היה אמת, וכי כשחצה את הכביש היה כשני מטר לפני אשתו (עמ' 32 לפרו', שו' 27-28).

עוד אישר, כי פניה של אשתו היו לכוון הצד השני של הכביש, שאינו באותו זווית לכוון בית העירייה. הוסיף העד ומסר כי **אשתו הייתה כמטר וחצי מאחורי המכונית** (עמ' 33 לפרו', שו' 1-3), וכי **הוא הספיק לחצות את החלק האחורי של הרכב, עבר את כל רוחבו ופנה מיד ימינה, צמוד לרכב החונה** (עמ' 33 לפרו', שו' 4-6).

כשנשאל בחקירה הנגדית איזה חלק של הרכב פגע באשתו השיב:

"החלק הפחות או יותר השמאלי של החלק האחורי של הרכב" (עמ' 33 לפרו', שו' 20),

אך בהמשך באותו עמ' (33, שו' 23-24) מציין:

"אני לא עמדתי מאחורי הרכב, ואני לא יודע איפה היא בדיוק נפגעה מהרכב, אני הרי עמדתי בצד הרכב".

משנתבקש להסביר בחקירתו הנגדית הכיצד החבלות בגופה של אשתו היו בצד שמאל של גופה ולא בצד ימין, אף שלגרסתו אשתו נפגעה מהרכב בחלקו הימני של גופה, התקשה העד ליתן מענה ענייני, אך ציין, כי **"הרכב היה במרחק מטר, מטר וחצי מא', היא לא הלכה, לא היה שום סיכוי שתלך לשם, היא הלכה בזווית לכוון המדרגות** (מדגים עם היד בצורה מעקף, עיקול לימין) היה מרחק והיא יכלה לעשות זאת" (עמ' 33 לפרו', שו' 32-34).

לטענת העד, כשאשתו אמורה הייתה להתחיל לעבור את הכביש, הבחין ברכב נוסע **במהירות, בעוצמה**, והספיק לצעוק לנהגת **"מה את עושה?"** (עמ' 27 לפרו', שו' 5-8).

אם העד היה עם גבו לכוון אשתו, סמוך לדופן הרכב, הכיצד הבחין בעיניו, שאשתו נופלת על גבה על הכביש,

מהרכב ?

יתר על כן, אם רכב הנאשמת נסע לאחור **במהירות ובעצמה**, כאשתו החלה לחצות את הכביש, **הכיצד לא נמצאה חבלה משמעותית בחלק הימני של גופה ורוב החבלות נמצאו בחלקו השמאלי של גופה, תולדת הנפילה שמאלה?**

המסמכים הרפואיים שבתיק (ת/11, ת/12, ת/13) מלמדים, כי הולכת הרגל התקבלה לבית החולים במצב כללי טוב, בהכרה מלאה, שיתפה פעולה, ובבדיקות שנעשו נמצא כי עיקר החבלות היו בצד שמאל של גוף הנפגעת.

אמנם היא דיווחה על רגישות בכתף ימין אך בבדיקות, שנערכו לה נמצא **שבר מרוסק בעצם העקב השמאלי**, חשד לפתיחה קלה בין הפיבולה לטיביה, המטומה תת עורית בקרקפת. כמו כן דווח על חבלה בראש ובוצעו בדיקות CT.

עוד למדים מהמסמכים הרפואיים, כי מדובר בחולה כבת 72 שברקע סבלה מיתר לחץ דם, וכי במהלך האירוע סבלה מחולשה בפלג גוף ימין ודיספוזיציה מוטורית.

ברגל השמאלית בוצע גבס עקב שבר קלקנאוסו הגב' שוחררה לביתה, למנוחה.

ממכלול הראיות, אי אפשר לשלול את האפשרות הסבירה, שהולכת הרגל, מעדה כשהחלה בחציית הכביש לבדה, וכשבעלה, הבחין שהיא לא סמוכה אליו, חזר לאחור מצאה על הכביש וייחס לנאשמת, את הסיבה לנפילת אשתו, אף שהיה עם גבו לכוון אשתו ולא ראה את הגורם לנפילתה לכביש, כל זאת מתוך הליך מסקנה בשל עצם הימצאות הנאשמת עם רכב מונע.

גם עדותו בבית המשפט לפיה הנהגת יצאה מהרכב, רצה אל מאחורי רכבה ומיררה בבכי תוך כדי שהיא צועקת: **"מה עשיתי? הרגתי אותה והיא תמות"** (עמ' 27 לפרו', שו' 11-12), בעוד שאשתו הרימה את ראשה ואמרה לנהגת **"אל תדאגי, אני לא אמות"** (עמ' 27 לפרו', שו' 17), מעלה תהייה שכן, בחקירתו הנגדית נשאל העד לגבי דברים שמסר במשטרה לגבי אותן נסיבות, אך שם העיד, כי הבחין בנאשמת יושבת ובוכה מאחורי רכבה ולא ייחס לה מלל, שלכאורה, אמרה ביחס לתאונה ואף לא ציין שקשרה עצמה לתאונה.

תשובת העד לשוני בין דבריו במשטרה לעניין זה לבין עדותו בבית המשפט(עמ' 35 לפרו', שו'

עמוד 14

1-6), לפיה - בעיניו זה אותו דבר- אינה מניחה את הדעת.

יש הבדל ברור, אם אדם נצפה מאחורי רכבו נסער מבלי לדבר לבין אדם הנצפה נסער ובנוסף נשמע מאשים את עצמו במצבה של אישה השוכבת על הכביש חבולה.

תהיות נוספות לעניין אמינות העדות עולות גם בהמשך עדותו של ע"ת/3 ביחס לפרטי עדים שמסר לחוקר המשטרה.

אין חולק, כי במעמד עדותו במשטרה ב- **4.3.15** מסר העד פרטי עדים שלדבריו, היו עדים לאירוע, המדובר בעובדת בחנות WOW בשם שני טלקר (פרטיה **במזכר ת/8**) ובחור בשם גדעון, שעובד בחנות סמוכה (פרטיו מופיעים **במזכר ת/7**).

ברם, את פרטי ע"ת/2, גב' ט' ז', שכאמור מוכרת ל-ע"ת/3 ועמה נהג להתעמל ביחד עם אשתו בחוג, לא מסר כאמור.

לשאלת ב"כ הנאשמת הכיצד לא מסר במסגרת עדותו במשטרה פרטי העדה, הגב' ט' ז', אף שהוא מכיר אותה ולטענתו נכחה בזירה, השיב העד, כי **מס' ימים אחרי התאונה** מסר לחוקר כי יש לו עדה בשם **ט' ז'**, אולם **הבוזן לא רצה לחקור אותה** ועל כן הוא, העד, לקח את העדה לעו"ד שלו ושם היא מסרה תצהיר (עמ' 31 לפרו', שו' 31-30).

בהמשך מסר גרסה שונה, לפיה, בזמן חקירתו הראשונה במשטרה **לא דיבר כלל עם אנשים ולא היה לו מושג מה אנשים ראו ומה לא ראו, ורק לאחר מכן הסתבר לו שז' הייתה שם וראתה** (עמ' 35 לפרו', שו' 28-31).

אם אכן כך היו פני הדברים **משמע**, שהעד לא הבחין בעדה במקום האירוע אף שמזהה אותה.

מכאן, עדותו של העד בשלב מתקדם יותר כי גב' ז' ט', שוחחה איתו במקום האירוע, וכי הוא אף מסר לה שבחקירתו הראשונה כבר ידע עליה, עומדת בסתירה לגירסה הקודמת שלו.

כאשר ב"כ הנאשמת מנסה לעמת אותו עם גרסאותיו השונות בסוגיה זאת, משיב העד:

"אני לא זוכר אם אמרתי או לא אמרתי..." (עמ' 36 לפרו', שו' 6).

"היא מתאמנת איתי, איך אני לא ראיתי..." (עמ' 36 לפרו', שו' 11).

"אני לא בטוח שלא מסרתי, אני לא יודע אם זה נרשם או לא..." (עמ' 36 לפרו', שו' 13).

וכאשר ב"כ הנאשמת לא מרפה ושואל את העד, הכיצד בבית המשפט, יודע הוא למסור, כי ידע על פרטי העדים כבר בחקירתו הראשונה, למרות שמסר לחוקר: "**באתי לחקירה בלי לבדוק שום דבר**" (עמ' 36 לפרו', שו' 15-16), השיב בביהמ"ש:

"**אשתי הייתה מאושפזת ... לא היה לי ראש פנוי לכל הסיפור הזה**" (עמ' 36 לפרו', שו' 17).

ומשהקשה ב"כ הנאשמת על העד בחקירה ושאל:

" ש. אם הגעת לחקירה הראשונה בלי לבדוק שום דבר כי לא היה לך ראש פנוי לזה, כיצד אתה יודע להגיד בחקירה הראשונה, שהייתה עדה בשם שני שאתה לא מכיר אותה ואתה גם יודע למסור את מספר הטלפון שלה, מהיכן הגיעו הפרטים האלה אם לא היה לך ראש לבדוק שום דבר? ...

השיב העד:

ת. את שני מסרתי לחוקר כולל מספר טלפון שלה בשיחה טלפונית יומיים אחרי שהייתי אצלה ואחר כך התקשרתי שוב לשאול אם הוא דיבר עם שני והוא אמר שהיא טוענה היא לא ראתה. יכול להיות שהזכרתי את שני אצל החוקר הראשון, אני לא זוכר את זה, יכול להיות.

ש. אני מציג לך את החקירה הראשונה שלך שאתה חתום עליה, ובחקירה אתה מוסר את מספר הטלפון של שני, זה נכון או שהחוקר המציא?

ת. כן, יכול להיות.

ש. **איך אתה מסביר שפרטי עדים שאתה לא מכיר כבר היה לך לתת לחוקר אבל את העדים שאתה כן מכיר באופן אישי - לא היה לך לתת לחוקר?**

תשובת העד:

ת. בחקירה השנייה ב-2016, ציינתי בפירוש שהחוקר הראשון לא רצה לשמוע על ט' .

וכב"כ הנאשמת תוהה ושואל:

ש. האם החוקר גם לא היה מוכן לשמוע על רוברטו?

ת. לא, רוברטו זה סיפור אחר.

אני הלכתי לרוברטו אחרי התאונה כי היה שם נוכח, לא ראה את התאונה, חסם עם הרכב, ציינתי.

הוא ראה דברים ואחרי זה, כשניגשתי אליו הוא אמר לי "לא ראיתי כלום" אז לא ראה מה אני יכול לעשות.

ש. גם לגבי לילי החוקר לא רצה לשמוע?

ת. האמת שאני עם לילי מהקופ"ח התלבטתי מה לתת ומה לא לתת אבל היא נתנה וזה נמצא בתיק המשטרה, וזה מסרתי, בלי לצטט ובלי להוסיף כלום" (עמ' 36 לפרו', שו' 18 עד עמ' 37 לפרו' שו' 7).

מסקנת ביניים:

העד סתר את עצמו בסוגיה זו של העדים, שלכאורה היו עדים לאירוע ו/או נכחו בסמוך להתרחשותו, ולא ניתן לסמוך על עדותו, בעניין זה.

סתירה נוספת קיימת בין עדותו של העד לבין עדותה של עת/2 גב' ז' ט' ביחס לעיתוי בו נוצר קשר ביניהם, לצורך לקיחת פרטיה.

בעוד שע"ת/3 מסר בעדותו בבית המשפט, כי שוחח עם העדה ז' ט' ולקח ממנה פרטים, מספר ימים אחרי התאונה, גב' ז' ט' מסרה בעדותה, במשטרה, כי לא ראתה את העד ואת אשתו הרבה זמן אחרי

התאונה, ובבית המשפט העידה, כי העד התקשר אליה מספר חודשים אחרי התאונה (עמ' 21 לפרו' שו' 31).

העד הסביר כי לא מסר פרטי העדה - גב' ז' ט' - בעת מתן עדותו במשטרה, אף שפרטיה ידועים לו על פי היכרותו עמה, כי היה נסער נוכח מצבה של אשתו שהייתה באותה עת בבית החולים, ואולם בשים לב לעובדה שפרטי עדים, שאינם מוכרים לו, טרח לאתר ולמסור למשטרה בעת חקירתו ובשים לב לאופיו הפעלתני ומעורבותו האקטיבית בהליך, הדעת נותנת, כי אם ע"ת/2 הייתה נוכחת בזירה (כפי שהעיד ע"ת/3 באחת מגרסאותיו), היה דואג להעביר פרטיה בהזדמנות הראשונה, שמסר עדות במשטרה או לכל היותר ימים ספורים לאחר מועד מסירתה, בהיותו טרוד על רקע מצבה הרפואי של אשתו.

ועוד, כאשר העד מתרשם, כי תשובותיו במהלך החקירה הנגדית אינן מניחות את הדעת, הוא מטיל את האחריות על הבוחן ומנסה ליצור את הרושם כי מסר פרטי העדה לבוחן אך זה האחרון לא טרח לתעד זאת בעדותו הראשונה, תחילה טען העד:

"אני לא בטוח שלא מסרתי, אני לא יודע אם זה נרשם או לא..." (עמ' 36 לפרו' שו' 13).

בהמשך טען, כי את פרטי העדה מסר לבוחן, אך הבוחן לא רצה לשמוע על ז' ט', מאחר שהיא לא ראתה את התאונה (עמ' 36 לפרו' שו' 31).

לעד גם טענות כלפי אדם בשם רוברט.

ע"ת/3 חשב שאדם בשם רוברט ראה את התאונה, אך כאשר אותו רוברט מסר לו, כי לא ראה דבר, ניכר כי תשובתו זו לא נשאה חן בעיניו, כפי שיובא להלן מעדותו בבית המשפט:

"הוא ראה דברים, ואחרי זה כשניגשתי אליו, הוא אמר לי -לא ראיתי כלום - אז לא ראה, מה אני יכול לעשות?" (עמ' 37 לפרו' שו' 3).

באשר לעדה נוספת שע"ת/3 שקל להסתייע בעדותה - **גב' לילי** התרפיסטית - ששמה מוזכר לראשונה בבית המשפט, כעדה נוספת שנכחה בזירה (עמ' 30 לפרו' שו' 14), מוסר העד, כי **לגביה** הוא **התלבט**, וכלשונו: **"התלבטתי מה לתת ומה לא לתת, אבל היא נתנה וזה נמצא בתיק המשטרה"** (עמ' 37 לפרו' שו' 6).

יצוין כי, בפני בית המשפט אין עדויות של אדם בשם רוברט או גב' בשם לילי.

באופן מפתיע ועל אף שיש לעד היכרות מוקדמת עם חלק מהעדים (גב' ז' ט' וגב' לילי הפיזיותרפיסטית) והוא יכול לזהותם על נקלה, את שמותיהם כלל לא מסר למשטרה בחקירתו **ולראשונה** מעלה את שמותיהם במהלך ההליך בבית המשפט, אף שלכאורה עדים אלו נכחו בזירת האירוע ויכלו לשפוך אור, לדעתו, על נסיבות נפילתה של אשתו. **עוד מפתיע** שכשנתיים לאחר התאונה, לראשונה בבית המשפט, נזכר העד "להעשיר" את בית המשפט במידע על תוכן חילופי דברים, שלכאורה, שמע שהיו בין הנאשמת לבין גב' ז' ט', אף שבמשטרה כלל לא דווח שהוא שמע אותם (עמ' 38 לפרו' שו' 21).

ו. זיהום/תיאום עדויות

ביום מתן העדות **הגיעה** גב' ז' ט' לבית המשפט **ביחד עם ע"ת/3 ובתו** (עמ' 24 לפרו' שו' 20). כמו כן ע"ת/2 גם **ישבה** באותו שולחן **במזנון** בית המשפט עם ע"ת/3, בתו ובאת כוחו בתחום האזרחי (עמ' 24 לפרו' שו' 9, שו' 13).

כשע"ת/2 וע"ת/3 נשאלו על תוכן שיחתם במזנון **השיבה ע"ת/2**:

"אני לא דיברתי כלום, הם דיברו ביניהם, אני ישבתי איתם בשולחן, אני יודעת ? (עמ' 24 לפרו' שו' 15).

ואילו ע"ת/3 השיב תחילה: **"דיברנו אבל אני לא זוכר על מה, לא היה לזה חשיבות"** (עמ' 37 לפרו' שו' 23).

ובהמשך הוסיף: **"לא דיברנו על שום דבר, שקשור למשפט"** (עמ' 37 לפרו' שו' 31).

לאחר בחינת העדויות והתרשמות מן העדים, ובשים לב למכלול הראיות, עיתוי העלאת פרטי העדים ועיתוי העלאת המידע על חילופי דברים שלכאורה היו בין גב' ז' ט' לבין הנאשמת, מתקשה בית המשפט ליתן אימון בטענה, כי לא היה תיאום עדויות בין ע"ת/3 לבין ע"ת/2.

סיכום ביניים:

בחינת עדותו של עד הינה מלאכתו של ביהמ"ש, היושב ושומע את עדותו של העד המעיד בפניו, תוך התייחסות לאופי נגיעתו של העד המעיד ואופיו של העד.

המדובר בעד מעוניין, "משקל עדותו של עד מעוניין יקבע על סמך התרשמותו של בית המשפט מדבריו, לרבות מידת התאמתם ליתר הראיות" [ע"פ 7532/12 איטל נ' מדינת ישראל, פסקה 144 (11.12.2016)]; י. קדמי, על הראיות, חלק ראשון, בעמ' 529 (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009) (להלן: קדמי, חלק ראשון)].

בחנתי את עדותו של ע"ת/3 בזהירות וקפידה, על פי המבחנים הבסיסיים להערכת מהימנות עדותו של עד, ככל שאלו נקבעו בפסיקה (עיין לעניין קדמי, חלק ראשון, בעמ' 1349 ואילך).

כב' השופט קדמי מונה ארבעה מבחנים בסיסיים, להערכת מהימנות עדותו של עד;

מבחן ההתרשמות מן העד, התרשמותו הישירה והבלתי אמצעית של ביהמ"ש מאופייה וטיבה של התנהגותו של העד על דוכן העדים, **מבחן ההשוואה החיצונית** - השוואת דברי העד בביהמ"ש אל מול האמרות שמסר במהלך חקירה משטרתית, **מבחן ההשוואה הפנימית** - העמדת דברי העד במבחן של הגיון, שכל ישר וניסיון החיים **מבחן האישי** - בדיקת ההשפעה האפשרית של אופיו של העד, ונגיעתו לעניין על מהימנות דבריו. [על מהימנות ומשקל עדות עיין בספרו של י. קדמי, על הראיות, חלק שלישי, פרק עשרים, עמ' 1591].

מהמקובץ לעיל, ולאחר התרשמות בית משפט מתוכן העדות, אופן מסירתה, שקילת הסתירות בעדות עצמה וכן שקילת הסתירות ביחס לעדויות אחרות, ובשים לב למכלול הראיות, ניסיון החיים והשכל הישר, מתקשה בית המשפט ליתן אימון בעדותו של ע"ת/3 הן ביחס לטענה כי גב' ז' ט' נכחה במקום האירוע והן ביחס לגרסה, כי הבחין שהנאשמת נהגה לאחור וגרמה לאשתו ליפול.

בעת בה נפלה אשתו, צעד ע"ת/3 לכוון ההפוך מהמקום בו מעדה אשתו, כשגבו למקום הנפילה, על כן עדותו ביחס לנסיבות נפילתה, לכל היותר הינה פרי הנחה נסיבתית, בשל העובדה שרכב הנאשמת עמד מימינו, כשהמוע פעל.

יש ובית משפט יכריע על פי נסיבות ואולם, בשים לב להתרשמותו השלילית של בית המשפט מעדותו של העד ונוכח עדות הבוחן ומסקנתו, הנסיבות הנ"ל במקרה דנן, אינן יכולות להוות יסוד להרשעה.

ז. עדות הבוחן

הבוחן בחוות דעתו לא יכול היה לקבוע אם הנפגעת נפלה מרכב או מנסיבות אחרות. בסעיף 14 למסקנות דו"ח הבוחן (ת/2) ציין הבוחן, כי אין וודאות באיזה אופן אירעה התאונה להולכת הרגל, שמעדה וכלשונו "לא יכול להגיע למסקנה חד משמעית לגבי אופן קרות התאונה אם הולכת הרגל נפלה ומעדה או הרכב נסע לאחור ופגע בה".

בעדותו בבית המשפט נשאל הבוחן לגרסת הנפגעת כפי שהובאה בפניו ונבחנה על ידו והוא מסר כדלקמן:

"היא אומרת שהיא ראתה רכב שעובר אותה משמאל לימין, נסע ואז החליטה לחצות את הכביש, כי לא היו מכוניות ואז הרכב עשה רוורס והעיף אותה והיא נפלה על הכביש" (עמ' 42 לפרו' שו' 31-33).

ועוד העיד הבוחן:

"סביר שאם מ והגב' א מסרו עדות כל אחד על כלי רכב שונים... (עמ' 44 לפרו' שו' 5). "כיוון שאיני יודע היכן הייתה הנפגעת ביחס לרכב שהיה בעמידה בזמן התאונה, אני לא יכול לדעת אם היא נפגעה על ידי הרכב שחלף משמאלה ולדבריה חזר ברוורס... במצב זה קיימת אפשרות שהפגיעה הייתה מבלי שהרכב האחר יפגע ברכב העומד" (עמ' 44 לפרו' שו' 13-15).

באשר לממצאים בזירה וברכב הנאשמת:

הבוחן בדק את רכב הנאשמת ומצא, כי ברכב מותקנים גלאי "רוורס" שפועלים בטווח של כמטר

(ת/9 עמ' 40 לפרו' שו' 16, עמ' 41 לפרו' שו' 7).

כמו כן מצא כי בצד ימין של מגן אחורי, בחלקו התחתון- קיים שפשוף ושריטות קלות יותר בדופן ימין בחלק תחתון, שאינן מתאימות לפגיעה בהולך רגל (ת/9, עמ' 40 לפרו' שו' 12-14).

מסקנת הבוחן בסעיפים 5 ו-6 לדו"ח הבוחן (ת/2) כי אין נזקים ברכב, כתוצאה מהתאונה.

ביחס לטענת ע"ת/3, כי מסר לבוחן את פרטי העדה ז' ט' כבר בעדותו הראשונה במשטרה, השיב הבוחן:

"לא נמסר לי שום פרטים של עוד משהו, ואני אוסיף שהפעם הראשונה ששמעתי על ז' ט' זו הפעם הראשונה שהייתי פה עם דני פרצ'ובסקי למתן עדות במסגרת התיק ועדי התובעת ביקשה להגיש את עדותה. לא שמעתי עליה כל האירוע, לא על התצהיר שלה, לא על עורך הדין שלה, כלום, כל זה עלה פה" (עמ' 43 לפרו' שו' 14-17).

ח. עדויות ונסיבות נוספות

1. **הגב' שני טלקר**, שעבדה ביום האירוע בחנות WOW ולטענת ע"ת/3 הבחינה בתאונה, לא הובאה לעדות אף שנגבתה ממנה הודעה תוך כדי ההליך במסגרת השלמת חקירה, ואף שבשלב כלשהו הוצהר ע"י המאשימה כי בכוונתה להגיש את ההודעה בהסכמה (עמ' 15 לפרו' שו' 2, 13-14).
 2. **ממזכר ת/8 שהוגש בהסכמה** עלה, כי הגב' **שני טלקר** עמדה ליד חלון החנות, התכופפה לרצפה וכאשר התרוממה, הבחינה כי אישה שוכבת על הכביש ולידה עומד רכב. עוד נרשם במזכר מפי דברי הבחורה, היא לא ראתה שהרכב זז, בשלב כלשהו.
 3. **ממזכר ת/7 שהוגש בהסכמה** עולה כי הבוחן שוחח עם עד אחר- **מר גדעון**- שגם פרטיו נמסרו ע"י ע"ת/3 ותוכן השיחה תועד במזכר. לדברי גדעון, היה בחנות, שמע רעש וכשיצא לראות מה קרה, הבחין באשה פגועה שוכבת על הכביש. גדעון מסר לבוחן כי לא ראה אם הרכב היה בתנועה או אם הרכב פגע בהולכת הרגל.
 4. **אמה של הנאשמת (ע"ה/2)** לא הייתה עדה לקרות התאונה. האם מסרה בבית המשפט כי בתה הסיעה אותה באותו בוקר לקופת חולים מאוחדת המצויה בסמיכות למקום האירוע, וכי משקיבלה טלפון מבתה הבוכה יצאה אליה, ניסתה לברר מדוע הבכי אך לא עלה בידה לקבל מענה (עמ' 54 לפרו' שו' 10-11). עוד סיפרה העדה כי ע"ת/3 ניגש אליה וביקש ממנה למסור את פרטי ביתה, כי טען שהייתה תאונה (עמ' 54 לפרו' שו' 12), ע"ה/2 מסרה את הפרטים, אף שלא ידעה מה התרחש שם בפועל (שם, שו' 14).
- אין בעדותה של האם כדי לסייע להבין את נסיבות קרות התאונה או הנסיבות השנויות במחלוקת הנוגעות לחילופי דברים שהיו לכאורה בין הנאשמת למי מעדי התביעה, לכאורה, לאחר נפילת הולכת הרגל.**
5. **על פי הממצאים הרפואיים ת/11, ת/12 ו-ת/13** - להולכת הרגל הייתה פגיעה המלווה בחולשה בפלג גוף ימין ודיספוזיציה מוטורית. אמנם להולכת הרגל נמצאה רגישות בכתף ימין ואולם, בעקבות בדיקות שנערכו לה נמצא שבר בעצם עקב שמאל (ת/13).
 6. הולכת הרגל הייתה ילידת 1943, השתתפה בקבוצת התעמלות במסגרת קופת החולים, מספר פעמים בשבוע. על פי הממצאים הרפואיים אין ראייה לחבלה ישירה בצד ימין של גופה, כתוצאה מפגיעת רכב, על אף שעל פי עדות ע"ת/3, הרכב נסע במהירות/ בעוצמה לאחור וגרם לנפילה. אופי

החבלות המתועדות במסמכים הרפואיים מלמדים שמקורן בנפילה על פני הכביש, בעיקר בחלק שמאלי של הגוף.

7. ע"ת/3 הכחיש שאשתו סבלה ממחלת רקע כלשהי (עמ' 38 לפרו' שו' 7). יש לציין, הולכת הרגל נפטרה במהלך ההליך (ב-2016), ללא קשר עם האירוע.

8. בנסיבות עיתוי פטירתה של הולכת הרגל היא גם לא הגיעה למתן עדות ולא ניתן לשפוך אור על נסיבות נפילתה.

9. ממכלול הראיות לרבות המסמכים הרפואיים ונסיבות האירוע, לא ניתן לשלול אפשרות סבירה שהולכת הרגל מעדה מסיבות שאינן נעוצות ברכב הנאשמת או ברכב כלשהו אחר.

ט. מחדלי חקירה

על אף שתיק המשטרה נפתח בחשד לתאונת דרכים, שלכאורה, גרמה לחבלה של ממש, לא יצא בוחן לזירה (עמ' 44 לפרו' שו' 11).

לדברי הבוחן ההנחיה לצאת לזירה הייתה צריכה לצאת מן הפיקוד (עמ' 44 לפרו' שו' 28). כשהבוחן חקר את ע"ת/3 בעלה של הנפגעת הוא כבר ידע את גרסת הנאשמת (עמ' 41 לפרו' שו' 27-29). על אף האמור הוא לא זימן את העדה שני טלקר למסירת עדות לבחון אלו נסיבות ידועות לה שיכולות לשפוך אור על נסיבות קרות התאונה.

הוא גם לא זימן את העד גדעון למסירת עדות.

העובדה שגב' שני טלקר ומר גדעון מסרו לבוחן טלפונית כי לא הבחינו בתאונה עצמה אינה פוטרת את הרשות החוקרת לעשות כל שניתן לאסוף מידע על האירוע ונסיבותיו. חקירת הנסיבות לרבות נסיבות שהתרחשו לאחר נפילת הולכת הרגל יכולה הייתה לשפוך אור למשל על מקום עמידתה, ו/או מקום הימצאותה לאחר נפילתה ו/או על שאלת קיומו של רכב נוסף בזירה ו/או על שאלת הימצאותם של עדים נוספים ו/או על נסיבות על חילופי דברים אם היו בין הנאשמת לבין אחרים בזירה.

אמנם הבוחן יצר קשר טלפוני עם גב' שני טלקר (ת/8) שציינה בפניו, כי לא ראתה את התאונה עצמה, אך במהלך חקירתו הנגדית של הבוחן התברר כי גב' טלקר נחקרה בשלב מאוחר יותר "ע"י בוחן אחר, וכי הבחינה ברכב נוסף שהיה נהוג ע"י נהג כבן 40, ברם, היא לא נחקרה באיזה סוג רכב המדובר, לא הובאה כאמור, לבית המשפט אף שייכתן שעדותה הייתה יכולה לשפוך אם אכן היה רכב נוסף אם לאו.

י. מידת ההוכחה

בתחילת ההליך הצהירה המאשימה כי התיק כולו מבוסס על ראיות נסיבתיות (עמ' 3 לפרו' שו' 10) והוא יזכרע על משקלן של אותן עדויות (עמ' 7 לפרו' שו' 34).

למעשה ביחס לנסיבות נפילתה של הולכת הרגל מונחות בפני בית המשפט שתי עדויות סותרות- עדות- ע"ת/3 אל מול עדותה של הנאשמת- ע"ה/1, על כן בית המשפט הזהיר עצמו טרם הכרעה, והקפיד הקפדה יתירה בבחינת העדויות הנ"ל לרבות העדויות הנסיבתיות, ומשקלן. **נטל ההוכחה מוטל על כתפי המאשימה בהליך הפלילי במידה של מעבר לספק סביר. די בספק סביר הנתמך בראיות כדי להביא לזיכוי נאשם.** [על חובת ההוכחה במשפט הפלילי ו"הספק הסביר עיין: י. קדמי, על הראיות, חלק שלישי, פרק תשעה עשר, עמ' 1466]. **באשר לטיבו של "הספק הסביר"**, הספק הינו פונקציה של הערכת מכלול הראיות ושל חינה אם הוכחה התביעה את האשמה מעבר לספק סביר. יש ובית המשפט אינו מוכן להסיק מסקנה חד משמעית מהנסיבות שהוכחו בפניו ואז עליו לזכות את הנאשם מחמת הספק. [ראה: ע"פ 409/89 **רוימי נ' מדינת ישראל** (8.8.90), ת"פ (נצ') 26148-09-13 **מדינת ישראל נ' ח'טיב** (13.7.13), בפסקה 184, ובפרו' של כב' השופט י. קדמי "על הראיות", חלק רביעי, הדין בראי הפסיקה, מעמ' 1674 ואילך].

יא'. סוף דבר

המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה להביא להרשעת הנאשמת בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

התנהלות הרשות החוקרת במקרה דנן הייתה פגומה, נפלו מחדלי חקירה ואף התנהלות המאשימה לא סייעה לבית המשפט לרדת לחקר האמת.

אין בראיות הוכחה מעל לכל ספק סביר שרכבה של הנאשמת, שעמד במקום בהמתנה לאמה, הוא זה

שנסע לאחור ופגע ו/או גרם לנפילת הולכת הרגל.

לא ניתן לשלול את האפשרות הסבירה, כי הולכת הרגל שהלכה בעקבות בעלה הספיקה לחצות את רוחב רכבה העומד של הנאשמת, וכשבקשה להמשיך בדרכה, הגיע רכב אחר משמאלה, חלף על פניה אך חזר לאחור וגרם לנפילתה- גם אם לא אירע מגע ישיר בין כלי הרכב לגופה.

אפשרות סבירה נוספת שלא ניתן לשלול היא האפשרות שהולכת הרגל מעדה ללא קשר ישיר לרכבה העומד של הנאשמת בסמוך למקום החצייה, זאת בשל גילה ומצבה הרפואי (סבלה מלחץ דם , סבלה מחולשה בפלג ימין של בגוף), כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים.

מארג הראיות מעלה ספק סביר ממנו זכאית הנאשמת ליהנות.

לעניין זה עיין בע"פ 4275/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (9.6.17), שם אוזכרו דבריו של כב' הש' א. גרוניס בע"פ **7443/06** ארקה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.09.2008):

"כאשר מכיל התיק הן ראיות המושכות לכיוון הרשעה והן ראיות המושכות לכיוון זיכוי, ואלו אינן ניתנות ליישוב, יש להעמידן אלו מול אלו ולהעריך את משקלן. רק אם הראיות המרשיעות הינן בעוצמה המספיקה כדי לבטל כל ספק סביר באשמת הנאשם, על אף קיומן של ראיות המצביעות אחרת, ניתן להרשיע. בכל מקרה אחר, יש לזכות את הנאשם מחמת הספק".

אשר על כן, זוכתה הנאשמת מהעבירות, שיוחסו לה בכתב האישום, מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 יום .

המזכירות תעביר לצדדים נימוקי הכרעת הדין.

העתק הכרעת הדין נמסר לב"כ המאשימה.

ניתנה היום, י"ג חשוון תשע"ח, 02 נובמבר 2017, במעמד הנוכחים.